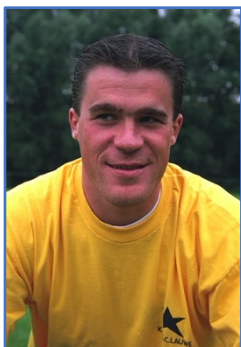

SV Wevelgem City - WS Lauwe 1 - 1

De derby is dood...

Ik zag vrijdag nog een 'oude glorie' terug op het overbekende ontmoetingsplatform van Zuckerberg. Dat is toch wel het leuke aan zijn uitvinding. Vanuit je luie zetel voel je de diepste wortels van je geheugen opflakkeren. Zo had ik al eens een babbel met Wim Reyers, Etienne Vandierendonck en Eddy Kinsabil en zag ik ook dat mijn beste studiemaat in het Houtland is beland en de beste vriendin van mijn ex een bowling uitbaat in De Lier in Nederland.

Vrijdag dus, kon ook Kurt Vermeersch mij tot een vriendschapsverzoek verleiden. De Flandrien leerde ik kennen in het piepkleine Merkem. Ik was zot van zijn explosiviteit en kon hem overtuigen om onze geelzwarte kleuren te komen verdedigen. Hij kon de Belgen wat wijsmaken, de Pallieter, maar kon verdorie goed tegen een bal stampen. Bij zijn eerste trainingen maakte hij de gepensioneerde die-hards gek, toen hij de netten vanuit alle hoeken bol trapte. Na onze studieronde over koetjes en kalfjes, hadden wij het nogal snel over de derby van 1998.

De wedstrijd werd vooruitgeschoven naar 11 november, wat alle concurrentie van streekploegen elimineerde. Het regende oude wijven, maar geen rechtgeaarde fan die eraan dacht om die affiche op te geven voor de knusheid van zijn woonkamer. Reeds een uur voor de wedstrijd was het vollen bak en de gelanceerde fietsers stalden hun stalen ros tegen de betonnen omheining van het stadion om gedisciplineerd aan te schuiven en hun ticket te bemachtigen.

Met 2000 waren ze! In de aanloop werd de rivaliteit tussen Vermeersch en Decoene ten top gedreven en besteedde Fonzie een volle pagina aan de vlasderby, met een live-interview in aanwezigheid van een aantal tenoren uit beide kampen. Vermeersch was opgenaaid en ontplofte vanaf de eerste minuut. Hij opende de score en knalde nog eens op de paal... De Lauwse voetballiefhebber werd haast zot. De wedstrijd groeide uit tot een evenwichtige partij tussen titelkandidaat Wevelgem en outsider Lauwe. De eindstand was één-één en de kassier was de grote overwinnaar. Er werd nog uren nagekaart, want promille kon hen niet deren. Bergaf over de Leiebrug, desnoods met de fiets aan de hand. Ouderen prevelden toen nog iets van zéro-huit, maar dat stuk geschiedenis wordt nog zelden voortverteld... Maar misschien herinnert u zich wel de prélude van een nieuw hoofdstuk nationaal verhaal van KWSC Lauwe.

Met een Santelé in beide kampen, de Waregemse iconen Strobbe en Stockman op de trainersstoel en vooral de start van de riante loopbaan van Rudy, Lorenzo en Hein. Enkel Mondy was geen Lauws product. Wie herinnert zich niet de legendarische reportages op radio Gemini van de mediageile Jozef Seynaeve, die de laatste interviews van de dag afhaspelde in

de piepkleine keukens van bloeiende kroegen uit de regio, begeleid door de vaste supportersschare van het geelzwarte legioen.

Wat waren die derby's gisteren veraf...

De resultaten van het zaterdagavondvoetbal oogden als een uitnodiging voor de top drie. Oostkamp liet een steek vallen en Wervik kreeg op eigen bodem een pandoering van het onvoorspelbare Boezinge. Waregem moest naar Poperinge en wij mochten op bezoek bij het jong en onervaren Wevelgem. Een derby op kunstgras? Ongerijmd kan het niet. Geen spoor van de terreinverzorger bij de gemillimeterde lijnen die Pythagoras doen watertanden. Zelfs een maatpak overleeft een wedstrijd op zo'n borstelig canvas. Geef mij maar terrein 2, waar dames in alle maten strijd leveren en met een al dan niet gesmaakte sliding nog hun visitekaartje kunnen posten.

De aanduiding van de boomlange Vanhoutte illustreert hoe men bij het scheidsrechtercomité nog denkt over de derby. Koen behoort eerder tot de academici van de voetbalsport en schuwt snerpande fluittonen om wat sfeer in de strijd te jagen.

Om halfdrie is alles nog rustig op het veld. Een groepje kinderen verschiet zijn poer heel tijdig en schreeuwt dan al paars-wit vooruit, vanop de quasi lege tribunezitjes. Op het veld geen intonaties bij de gemoedelijke en vredevolle opwarming. Vriendelijke praatjes met vroege evaluaties van het eerste periodekampioenschap houden alle vijandigheid op afstand. De foot-lunch zorgde nog voor het meest animo, maar de sfeer van de grote dagen was veraf.

Wie dacht dat dit alles zou wijken na het eerste fluitsignaal kwam bedrogen uit. Lauwe startte traditioneel gezwind, maar vond na vijf minuten al geen verlengstuk meer. De voetballende oplossing werd vaak overgeslagen en lange ballen door het centrum maakten de eigen spitsen monddood. Ook bij de thuisploeg leek dit het credo. Slechte passes en onzorgvuldige controles zorgden voor krampachtigheid in het spel van beide ploegen. Dit alles onder toezicht van twee werkloze keepers.

Op een snelle actie van Tajeddine op het half uur, viel er dan toch een gaatje. De bedrijvige Desloovere werd aangespeeld op links en dook de zestien in. Hij kromde de bal heerlijk voorbij Deman in de verste benedenhoek. Lauwe had zijn doelpunt beet en het zorgde voor een uitzinnig vreugdetafereel bij de dug-out van de bezoekers, die zich ondanks de facelift van de accommodaties nog steeds, ver van de meeste spelsituaties, in een uiterste hoek van het stadion bevindt.

Wevelgem leek er echter moed uit te putten en Lauwe ging verre van bevrijd gaan voetballen. De gretigheid van de thuisploeg nam de bovenhand en toen Casier zich in de 40' liet aftroeven, duwde Delneste de gelijkmaker tussen de benen van Degrande. In het zicht van de rust leek alles te herdoen, maar niemand die erom rouwde toen de saaie eerste helft werd afgefloten.

Ook in de tweede helft konden onze jongens de intenties niet hard maken. Af en toe bleek evenwel dat het gebruik van de flanken voor wat kleine openingen zorgde. Zo had doelman Deman alle moeite met een kopbal van Desloovere op voorzet van Casier vanop links, die hij via de deklat buiten het kader wist te houden.

De grootste kans was echter voor de thuisploeg. Toen Phyfferoen vanuit twijfelachtige positie op Degrande afstevende, negeerde hij de meegevolgde Delneste compleet en ging voor eigen succes. Degrande redde knap en Phyfferoen kreeg de vloek van het hele thuispubliek over zich heen. De wedstrijd werd weliswaar nog spannend en het werd duidelijk dat wie scoorde ook de winnaar zou zijn. Couckuyt werd bij het koppen in de zestien overduidelijk met 2 handen opzij gezet. Bij het ingaan van het slotkwartier stuurde de ingevallen De Rechter een cross vanop links naar de oprukkende Roose. Jonas bezorgde Couckuyt de gedroomde assist, maar Lauwenaar Wouter Deman behoeft zijn ploeg voor de nederlaag, toen hij op miraculeuze wijze de ongelukkige Lauwse topscorer van een gemaakt doelpunt hield. Desloovere en Deltour pakten nog geel en in de slotminuut trapte Delneste de laatste kans hoog over de kooi van Degrande.

Billijke uitslag van een povere derby. We staan 7 punten voor de voorlaatste en volgen op 6 punten van de leider. Dan moet je toegeven dat je tot de middelmaat behoort. Mits winst stonden we in de top drie. Jammer van onze allergie voor kunstgras en... verplaatsingen. Maar ik heb hem gemist : de derby van vroeger... *Met getrokken messen aan de aftrap en strijden voor elke morzel, gesteund door Jan met de sjaal, die fanatiek verbaal de strijd voert tot het bittere einde en vloekend of breed lachend huiswaarts trekt. Op naar de volgende speeldag van zijn weireldploegske.*

Met de komst van Wervik staat opnieuw een klepper voor de deur. Weer een derby, weer met foot-lunch, maar dan op eigen bodem. En dat scheelt een slok op de borrel. Hopelijk zijn de tabaksjongens het kind van de rekening en fietsen wij verder een foutloos parcours in de Ago-arena. Komaan Wietstar!